

A sebész

A gének önkényes kombinációja gyakran fura embereket produkál, amelyek nem testileg, vagy mentálisan fogyatékosak, csak éppen egy kicsit furcsák. Lehet például nagy a fülük, az orruk, vagy az egész fejük, és mentálisan egy kicsit az autistákra emlékeztethetnek, de egyébként normális embereknek tartjuk őket. Vannak aztán egészen elképesztő kombinációk is, de még mindig a normális kategóriába sorolhatók, valamelyik határérték közelébe. Buda Gabi legénykorára is csak százhatvan centi magas lett, de az intelligenciahányadosa is majdnem ennyi volt. Ilyen tulajdonságokkal akár még miniszter is lehetett volna belőle, hisz állítólag Napóleon is alacsony termetű volt, de Gabinak emellett kialakult egy olyan mániája is, amely nem a miniszteri poszt felé terelgette őt. Egy kicsit kockás volt a feje is, de ezt a hosszú hajával mindig úgy elkendőzte, hogy sose csúfolták őt kockafejűnek. Gabi már az első játékait is szétszedte vagy kibelezte. Nem egyszerűen összetörte, hanem szétszedte. Ha nem tudta, ha nem ment neki, akkor félretette, majd idővel visszatért hozzá.

Később már valóban kibelezte a húga babáit, amit a szülei ugyan nem tudtak mire vélni, de nem gondoltak semmi rosszra, hisz egyénként a gyerek értelmes volt és jól növekedett. Amikor aztán megtanult járni, kimerészkedett a kertbe is. Mondatokban beszélni még nem tudott, csak szavakat használt meg mutogatott. A kertben aztán megfogott mindent, ami csak mozgott és amit el tudott kapni. Először csak széttépte a gilisztákat meg kitepte a pókok lábait, de aztán már elkapott egy békát is. Elrejtette egy dunsztos üvegbe, hogy később majd jobban szemügyre vehesse. Ekkoriban volt egy meghatározó élménye. A kertjükben nemcsak verebek meg egyéb apró madárkák röpködtek, de keringtek galambok is a ház körül. Egy bokor alján üldögélt és a hangyákat figyelte, amikor egy vörös vércse lecsapott egy galambra. Először csak a földre rántotta, majd gyors mozdulatokkal széttépte a galamb nyakát. Aztán pihent egyet, majd elkezdte tépni a galambot. Gabi megbűvölten nézte, hogy a kisebb vércse hogyan bánt el a nagyobb galambbal. Amikor Gabi felállt, a vércse nem repült el, hanem csak rápislogott a gyerekekre. Gabi bólogatott, hogy megértette, békén hagyja. Amikor később visszament a kertbe, már csak egy tollcsomót látott a vércse lakomája helyén. Aztán Gabi elcsente az apja egy zsilettjét, és felboncolta vele a békát. Először gombostűkkel egy deszkára szegezte a béka lábait, majd nekilátott a műtétnek. Még nem tudta, hogy melyik szerv micsoda és mi a neve, de azt látta, hogy sok minden van már

egy kis békában is. Mi lehet akkor egy galambban vagy egy macskában? Sokáig foglalkoztatta ez a kérdés, de aztán belátta, hogy még várnia és nőnie kell, hisz egy macskának nem eshet neki egy zsilettel. Az anyja többször is vett csirkét, de mindig csak bontottat vagy daraboltat. Egyszer aztán amikor Gabi már jól beszélt, megkérdezte az anyjától, hogy miért nem vesz már egyszer egy egész csirkét. Mert nem szeretem darabolni az egész csirkét. Akkor te egy élő csirkét vagy tyúkot nem is tudnál felboncolni? Nem én, édes fiam. Hogy neked milyen kérdéseid vannak? Látod, nekünk nincs baromfiudvarunk se, mi olyan urasabb család vagyunk, mindketten hivatalban dolgozunk.

Uras család ide, uras család oda, úgy öt éves korában Gabi kezdett bejárni a szomszédokhoz, akiket az anyja csak parasztoknak nevezett. Az asszonyoktól el-
leste, hogyan vágják el a csirke nyakát, hogyan kopasztják és hogyan szedik szét. Teri néni, a macskát is így kell nagyjából felboncolni? Dehogy, a macskának négy lába van, azt úgy lehetne felboncolni, mint egy nyulat. Ezt csak meg kellett jegyezni, hogy a macska olyan, mint a nyúl. Ezt először képeken nézte meg, majd elkezdett érdeklődni, hogy melyik házban van nyúl. Otthon kijelentette, hogy ő és a húga sokat veszítenek azzal, hogy nincs baromfijuk és még egy nyuluk sincsen, ha már egyszer disznót nem mernek tartani. Valódi nyulat akarok látni, nem egy képet, magyarázta az apjának. Addig makacskodott, míg az apja elintézte, hogy elmentek egy házhoz, ahol nyulat is tartottak. Az apja nem akart csak úgy beállítani, ezért meg is vette az egyik nyulat, de ragaszkodott hozzá, hogy a gazda agyoncsapja és kibelezze. Csak az apa rökönödött meg, amikor Gabi kijelentette, hogy márpedig ő végignézi a nyúl felboncolását. A gazda ebben nem látott semmi különöset, az ő unokái is láttak már ilyet. A fiú szemrebbenés nélkül nézte végig a nyúl fültövön csapását, megnyúzását és kizsigelését. A gazda még azt is sorra elmondta neki, hogy mi micsoda a nyúl belsejében. Most már csak egy gondja volt, hogy honnan szerez egy jó, éles konyhakést. A konyhából nem emelhetett el egyet sem, mert ha az anyjának éppen szüksége lenne rá és nem találja a helyén, akkor abból baj lesz. Többször is hallott olyan kifejezéseket, hogy éles, mint a borotva, éles, mint az oltókés, éles, mint a szike, de hiába keresett képeket ezekről a szerszámokról, a házban ilyen nem volt. Egyszer aztán felfigyelt rá, hogy az anyja azt mondta az apjának, vegyél már egy új dobozvágó szikét, mert az öregben már a vége felé járnak a lapok. Rögtön megérdeklődte az anyjától, hogy miről is van szó, és mihelyst megjött az új szike, a régit kivette a szemétkosárból és kisajátította.

A szomszédék macskáját nem volt nehéz elkapni, mert lusta, elhízott állat volt, és gyakran ott hentergett az ő kertjükben is. Fültövön vágta, és a biztonság kedvéért elnyisszantotta a nyakát is a kartonvágó szikével. Aztán egy szilontáskába tette, és kiment vele a közeli patak partjára, ahol kinézett egy megfelelő helyet és ott felboncolta a macskát. Most már mindent látott, mindent értett. A szomszéd-

asszony érdeklődött ugyan náluk, hogy nem látták-e véletlenül a macskájukat, de Gabi csak a fejét rázta, hogy őt aztán nem érdeklik a macskák.

Már elsős kisiskolás volt, amikor aztán egy igazán nagy élményben volt része. A tél beálltával a padtársa, Izsák Bence, arról kezdett el beszélni, hogy lassan itt a disznóölés ideje, már előre örül neki, hogy majd ő gondolhatja a kis tüzet. Ó, olyat én még életemben nem láttam! Gabi nem a tűzre gondolt, hanem a disznóra. Tényleg szíven szúrják egy nagy késsel? Úgy bizony! A vérét pedig felfogják, mert abból az asszonyok hagymás sült vért készítenek. Én jobban szeretem a hagymás kacsavért, de a disznóvér is jó. Ó, olyat én még életemben nem ettem! Gabinak az iskola nem okozott gondot, ezért megígérte Bencének, hogy elmegy hozzájuk, és segít neki, hogy szebben írjon végre. Aztán amikor eljött a disznóölés ideje, Gabi már bejáratos volt Izsákékhoz. Azon meg sem lepődtek Bence szülei, hogy Gabi is ott akar lenni a disznóölésen, annál inkább a saját szülei. De hiába elleneztek, Gabi azzal fenyegetőzött, hogy ha nem engedik végignézni a disznóölést, akkor nem fog iskolába járni. Szegény szülők mi mást tehettek volna, engedtek a makacs kölyöknek.

Reggel ötkor az anyja jól felöltöztette, az apja pedig elkísérte a szomszéd utcába. Ugyan beinvitálta őt a gazda egy stampedli pálinkára, de Buda úr gyorsan eliszkolt. Na, Gabi, úgy látom, te bátrabb legény vagy, mint az apád. Azt megghiszem, vágta rá Gabi. Aztán tágra nyitotta a szemét, és csak nézte, hogyan folyik a munka. Csak azt kérdezte meg a gazdától, hogy miért mondják böllérnek a disznóölőt. Hol így mondják, hol úgy. A böllér olyan disznóölő, akinek nincs hentes szakképzettsége, vagyis iskolája, csak nagy tapasztalata. Gabi igyekezett nem lábatlankodni, de egyszer a böllér mégis rászólt, hogy lépjen már félre a fiatalúr. Én is böllér leszek, jelentette ki erre Gabi. Nocsak! Kijárom az iskolát, és hentes leszek. Hát, fiam, az egy szép mesterség. Gabi igyekezett megjegyezni a szervek és az egyes részek neveit is, de azok nem mindig hangzottak el. Nem akart kérdezősködni, de keményen elhatározta, hogy ezentúl minden disznóölésen ott lesz Izsákéknál. Úgy is lett. Azzal fizetett, hogy tanította Bencét, aki így elég jó tanuló lett mellette. Még irigyelték is, hogy könnyű neked, amikor egy eminens vagy egy zseni a haverod. A baj csak az volt, hogy míg Bence és a többiek már egy fejjel nagyobbak voltak Gabinál, neki mintha leállt volna a növekedése. Alacsony volt és vékony, de erős izmai voltak, amit nem egy disznóölésen bebizonyított.

Nyolcadikos korában történt, hogy Izsákék új böllérje, aki a szomszéd faluban lakott, karambolozott a falu előtt, és nem tudott időben odaérni az ölésre. Nem baj, majd én megszűröm a disznót, jelentette ki Gabi. Hozzák ki azt a bajonetet! Izsák és a többi férfi tudták, hogy Gabi milyen ügyesen forgolódik már a disznóöléskor, úgyhogy csak megvonták a vállukat, hogy akkor lássuk a szúrást. Gabi pontosan szíven szúrta a kétmázsás disznót. Aztán olyan ügyesen végezte a trancsírozást is, hogy a férfiak nem győztek csodálkozni. Amikor végre megjött a

böllér, csak hümmögött, és aztán hazament a sérült kocsiján. Este a disznótoron Gabi ült a böllért megillető asztalfőn.

Aztán jött a kudarc: nem vették fel a vágyott szakközépiskolába, mivel ilyen gyenge testalkattal nem lehet belőle mézárós. Mondtam én, hogy nem lehet belőled hentes, bizonygatta az apja. Ha mindenképpen trancsírozni akarsz, akkor menj gimnáziumba, aztán medikusnak, és legyen belőled sebész! Gabi gondolkodott néhány percig, hiszen a sebészet nem közönséges trancsírozás, de aztán rábólintott. Legfeljebb majd maszek alapon leszek böllér. Mivel jó eszű gyerek volt, fel is vették őt a gimnáziumba.

A faluban lassan elismert disznóölőnek számított, télen az iskolában kihagyott napokat fél kézzel bepótolta. Felszedett néhány kilót, és megerősödött, megemberesedett, de megmaradt százhatvan centinél. Kitüntetéssel érettségizett, és maximális pontszámot ért el az orvosi fakultás felvételijén is.

Aztán megint beütött a balszerencse, mert az első vizsgáján összeveszett egy professzorral, aki azzal dobta őt ki az irodájából, hogy szedheti a sátorfáját az egyetemről is. Gabi megválaszolta kérdést, pontosan leírta egy emberi sejt felépítését, mire a tanár a növényi sejt leírását kérte tőle. Én nem agronómus akarok lenni, hanem sebész, vágta rá Gabi. Ezt nem kellett volna mondania. Aztán meg a vita hevében Gabi valahogy elárulta, hogy nem egy sertést felboncolt már, tudja, miről beszél. Ez végképp kiborította a professzor urat. Egy böllérből sose lesz sebész, ezt garantálom! Felheccelte a kollégáit is, és Gabit minden vizsgáról kipenderítették. A másik vizsgaterminusokra már nem is jelentkezett, belátta, hogy itt végeztek vele. Fiam, tanulj tovább, mondta az apja, aki ekkor már sokat betegeskedett. Ha rámegy is minden megtakarított pénzünk, neked diplomát kell szerezned. A diplomával nagyobb ember leszel, tette hozzá tréfásan. Gabi jelentkezett hát a közgazdasági egyetemre. Ott majd megtanulom, hogyan kell pénz csinálni, gondolta. Hogy ne tétlenkedjen, beállt brigádmunkára egy kis vágóhidra, valójában egy csontozó üzembe, ahol csak trancsírozták a marhákat és a disznókat, amelyeket a vágóhídról hoztak oda. Amikor elmondta, hogy tapasztalt böllér volt a faluban, rögtön rábíztak minden munkát.

Az első vizsgáit az új egyetemen jelesre és időben letette, a vizsgaidőszakban pedig otthon böllérkedett, habár már egyre kevesebben tartottak hízót. A második szemeszterben, egy szép tavaszi napon ismerkedett meg Schuller Gabriellával, aki szintén elsős egyetemista volt, de nyelveket tanult. A egyik évfolyamtársnőjével a korzón futott épp össze, aki egy alacsony, fekete lánnyal sétálgatott. A fekete lány is alacsony volt, talán még százhatvan se, pedig magas sarkú cipőt viselt. Jé, mondta az évfolyamtársnője, hogy ti milyen jól egymás mellé passzoltok! Ezen egyikük se mosolygott, mert ez bizony igaz volt. Az apai öregapám még Schüller volt, de az anyakönyvvezető lebaltázta a nevéről a pontokat, magyarázta később a lány, amikor kettesben maradtak. Nem lehetünk mind a ketten Gabik, mondta Gabi, neked Ellának kell lenned. Számodra szívesen leszek Ella, vágta rá

a lány. Szerelem volt ez az első pillantásra, de azért csak lassan melegedtek össze. Ellának ugyanis először be kellett vallania a milliomos szüleit, Gabinak meg a trancsírozó mániáját.

A fiú albérletben lakott, és élő csirkéket, tyúkokat, kacsákat meg nyulakat vásárolt a piacon, hogy a nyakmetszéstől a darabolásig mindent elvégezhesen. Egyszer egy kacsán be is mutatta a tudományát Ellának, aki egyáltalán nem viszolygott a munkától. Még a hagymás sült kacsavért is megkóstolta, és igazán ízlett neki. Később aztán szerzett Gabi egy malacot, és azt is feldolgozta, majd megsütötte, de nem egészben, hanem darabokban, mert szerinte az egészben sült malac csak díszes valami, és általában ehetetlen. Az én malacpecsenyém után mindenki megnyalja a tíz ujját. Ez szent igaz volt, és olyan jót ettek meg ittak, hogy éjfél után az ágyban kötöttek ki. Az első nyarat együtt töltötték Angliában, hogy Gabi is javítson az angoltudásán. Ella már tökéletesen beszélt németül és angolul, valamint elég jól franciául és spanyolul.

Ősszel aztán Gabi Ella szüleinél is sütött egy malacot. Schuller papa szerezte az állatot, és végignézte a legény mesterkedését. Te egy született sebész vagy, mondta, amikor látta a fiú magabiztos mozdulatait. Ekkor Gabi elmesélte neki, hogy valóban sebész akart lenni, de kidobták az egyetemről. Nem akarsz bosszút állni? Vannak kapcsolataim. Egy nyamvadt professzoron álljak bosszút? Jó lesz nekem a közgazdasági is. Majd a bankárokat fogom kopasztani és nyúzni. Schuller papa ezen jót nevetett, de nem felejtette el.

Karácsony előtt Gabi elvitte Ellát egy falusi disznóölésre a keresztszüleihez. Természetesen ő volt a böllér és Ella megértette, hogy Gabi sok elbeszélése nem kitaláció. Itt hallottak arról, hogy a közeli városban három gyilkosság is történt ősszel, egy középkorú tanítónőt találtak megfojtva, két fiatalembert meg agyonlöttek. Ekkor már együtt laktak egy új, tágas albérletében, és este Gabi felvetette, hogy ha azt a két gyilkossági ügyet összekapcsolnák, remek krimi jönne ki belőle. Mire gondolsz? Tegyük fel, hogy négy egykori gimnazista, sikeres fiatalemberek és családapák, elkapják az egyikük vikendháza előtt a volt tanítónőjüket, akit mindig is gyűöltek, majd sorra megerőszakolják őt. Aztán ketten eliszkolnak, ám a másik kettő végez az asszonnyal, hisz ő nemcsak áldozat, de tanú is. Ez nem rossz, jegyezte meg Ella. Tovább lehet még bonyolítani az ügyet. A két gyilkos rájön, hogy a másik kettő nehezen viseli a történeteket. Felmerül a veszély, hogy elárulják, mi történt. Nincs más megoldás, végezniük kell velük is. Nem engedhetik meg, hogy kifecsegyék a dolgot. Megegyeznek, hogy mindketten megölnék egyet-egyet. Még azon a héten meg is gyilkolták korábbi osztálytársaikat, hisz sietniük kellett, nem kockáztathattak. A kérdés most már csak az, hogy a kettő közül melyik lesz háromszoros gyilkos, mert teli a gatyája mindkettőjüknek. Az első számú gyanúsított természetesen az asszony férje lesz, jegyezte meg Ella. Gyilkosság esetén mindig a legközelebbi rokonok a gyanúsítottak, ez nyomozói elvnek számít. Most már csak egy nyomozót kell kitalálnod. Ez nem lesz könnyű, túl sok már a

mesterdetektív. Legyen tehát egyszerű zsarú, de legyen valamilyen ismertetőjele és tehetsége. Néhány nap múlva Gabi hozta is a sánta zsarú vázlatát. A sánta zsarú? Ez akár cím is lehetne. Ezt még majd meggondolom. Szóval, a főhős egy idősebb nyomozó, aki belelát az emberek veséjébe. Eltörött a lába, lesántult, nem járhatott ki a terepre, de mivel már korábban is remek meglátásai voltak a begyűjtött jelentések és vallomások alapján, nem kellett korai nyugdíjba vonulnia. A másik rendkívüli tulajdonsága az lett, hogy a majd harmincéves nyomozói munka után szinte belelátott az emberek veséjébe. Sose ő végezte az első kihallgatásokat. Amikor aztán megjelent a kihallgatóteremben, nem a bűnüggyel kezdte, hanem mindenféle aprósokról fecsegett a gyanúsítottal. Aki ezekben hazudott, mindig gyanús volt. Gyakran egyszerűen csak kijelentette, hogy ez az alak a gyilkos, még akkor is, amikor csak tanúként idézték be. Ez jó lesz, nem? Ez remek lesz! Máris nekivághatsz az írásnak. Gabinak nem volt gondja az iskolával, még Ellának is besegített, és közben megírta az első krimijét. Az első kiadó természetesen visszaküldte a kéziratot. El se olvasták, mondta Ella, különben nem utasították volna el, mert sokkal jobb, mint az átlagos krimik. Ezután Ella remek ötlettel állt elő. Lefordította németre a regényt, és Bécsben ki is adták „Der Krumme Bulle”, vagyis „A sánta zsarú” címen, Bud Gabriel szerzői névvel. A kiadó újabb regényt rendelt, és Ella, mint a szerző menedzsere meg is ígérte az újabb regényt. A szerződésben egyetlen kikötés volt a szerző részéről, hogy a magyar és az angol fordítás jogát fenntartja a szerző menedzsere. Amikor Ella eldicsekedett az apjának, hogy megélnék ők a regényírásból és a fordításokból is, az apja kinevette őt. Egyetlen lányunk vagy, kire hagynánk a millióinkat? Gabi is jobban tenné, ha közgazdász létére végre elkezdené foglalkozni a tőzsdével. Gabi ezt jó ötletnek tartotta, és a következő véres krimije a bécsi tőzsdén játszódot. Gabinak remek húzásai voltak az európai értékpapírpiacra is, és mikorra a kezükbe kapták a diplomájukat, már ők is milliomosok voltak. Már korábban egybekeltek, és most házat építettek maguknak. Ella akkora már megértette, hogy Gabi sohasem lesz képes lemondani a boncolás iránti mániájáról. Még szerencse, hogy nem embereket akarsz leszúrni és feltrancsírozni. Ez bizony nagy szerencse. De gondolnunk kell a gyerekekre is, nem rendezhetsz be magadnak az alagsorban egy kis vágóhidat. Azt természetesen nem, de majd a fagyasztókamra előtt lesz egy kis húsfeldolgozó helyiség is. Ne félj, minden szerszám rejtve lesz a látogatók és a gyerekek előtt.

Úgy is lett. A házszentelőre Gabi két malacot és egy másfél mázsás süldőt is feldolgozott. A friss hús sose hiányzott a háznál. Hétvégeken baromfi vagy nyúl került az asztalra, jeles ünnepeken pedig az ünnepnek megfelelően bárány, sertés vagy vad. Gabi a vadhús miatt felcsapott vadászni, és a vadásztársaságban töltött idő adta az ihletet a következő krimihez. A régi írói vagy inkább humoristai közhelyet, hogy a téma az utcán hever, Gabi úgy módosította, hogy a hulla az utcán hever. Amikor Velencében nyaraltak, olyan kimit írt, amelyben a velenicei csatornában úszkáltak a hullák. Az Alpokban egy egész csapat síelő fagyott

bele a hóba, Berlinben STASI alagutakat fedeztek fel, és Londonban egy tömeggyilkos évekig taxisofőrként dolgozott. A kiadó hiába ostromolta Bud Gabrielt, az író nem volt hajlandó megjelenni a nyilvánosság előtt. Egyszer aztán Gabi kitalált egy jó portrét magáról. Tudta jól, hogy kockás a feje, kopaszra borotválta a fejét, szakállat és bajuszt ragasztott magának, és így hagyta magát lefotózni Ellának, aki elküldött a kiadóknak néhány fotót, hogy azok közül tegyenek egyet a legközelebbi könyv hátlapjára. Akkor már a német és magyar mellett angolul és spanyolul is megjelentek Gabi könyvei. Kemény krimik voltak, sok volt bennük a gyilkosság meg a vér, de azok mindig valahogyan szervesen illeszkedtek a történetbe, sohasem hatottak öncélúnak. Az egyik kritikus már az első néhány regény után el is nevezte Bud Gabrielt Sebésznek. Ez jól jött, mivel sok újságíró orvosi körökben kereste a szerzőt. Gabi és Ella jót mulattak rajta, hogy egy hentes vagy böllér senkinek sem jutott az eszébe. Amikor tíz év után se lett gyerekük, beletörődtek a sorsukba.

Újabb tíz év után, amikor már tizenhét regényük megjelent, Ella rákos lett. Az egyik legveszélyesebb, a hasnyálmirigy-rák kapta őt el. Utánajártak, nehéz felismerni és gyógyítani, mert rendkívül agresszív, és a felfedezéskor már gyakran igen kiterjedt, többnyire áttéteket is beindít. Pontosan tudták, hogy mi vár rá, de Ella kijelentette, hogy azt a sok rettentő procedúrát ő nem lesz hajlandó elviselni. Nem fogok egy évig haldokolni, jelentette ki. Gabi mindent megtett, a legjobb klinikákat kereste meg, de Ella hajthatatlan volt. Ennyit adott a sors, így is szép életünk volt, bár hiányzott a gyerek. Talán pont azt akarja a sors, hogy másik asszony szüljön neked utódot.

Egyszer aztán Gabinak el kellett ugrania az ugyancsak nagybeteg, megözvegyült anyjához, és ezt használta ki Ella. Megírt két búcsúlevelet, egy hivatalosat a családnak és a rendőröknek, egyet meg Gabinak, majd mérget vett be. Az első levélben azt írta, hogy a rákja miatt a Dunába öli magát, Gabinak pedig azt, hogy boncolja fel, és aztán tüntesse el valahol a tetemét. Inkább engem nyiss fel, mint valaki mást. Gabi levitte felesége holttestét a fagyasztókamrába, a hivatalos búcsúlevelet pedig a rendőrségre. A rendőrök nem tehettek mást, leadták a hírt a folyami rendőrségnek, a hajósoknak és a kikötőknek. Gabi még aznap éjjel felboncolta az asszonyt. Egyszer már majdnem megoperálta, amikor heveny vakbélgyulladásra gyanakodott, és fent voltak egy alpesi viskóban. Ekkor Gabi már rendszeresen hordott magával egy orvosi táskát, amelyben főleg sebészi eszközök voltak: szikék, ollók, peánok, csipeszek, egyszóval minden. De aztán a jelzés segített, a gyulladás elmúlt, és időben beértek a kórházba.

Amikor végzett, feldarabolta a testet, hogy könnyebben szállítható legyen, így két nagy táskába belefért. Ella többször is emlegette, hogy azt szeretné, ha elhamvasztaná, de ez most már nem jöhetett számításba. Nem Tibetben vagyunk, ahol népszokás a halottak hamvasztása. Természetesen a Duna se jöhetett szóba. Egyszer egy regényében megírta ugyan, hogy becsempészték egy halottat a kre-

matóriumba egy hamvasztásra váró helyett, de ehhez tettestársak kellettek. Azt is megírta már nem egyszer, hogyan tüntet el egy hullát egy intelligens gyilkos. A legegyszerűbb lett volna elásni a táskákat egy erdő mélyén, de ha egyszer Ella hamvasztást akart, akkor eleget kellett tenni ennek a kérésnek. Ismert egy helyet a hegyekben, ahol volt néhány elhagyatott, romos, mészégető kemence. Ott el lehet égetni, és aztán valahol az erdőben elásni a hamvakat. A többi már csak szervezés kérdése volt. Kell tehát benzin, ásó és egy bicikli. De legelőször el kellett kötni egy öregebb autót, aztán elkészíteni hozzá a hamis iratokat – a jogosítványt, a forgalmi engedélyt és a biztosítási lapot. Kell természetesen egy hamis személyazonossági is. Ezt is megírta már egy regényében.

Egyszer felfigyelt rá, hogy öt perc alatt kiállítottak egy hetvenen felüli nyugdíjas számára egy fényképpel ellátott kártyát, amellyel ingyen utazhatott a fővárosban. Egy parókát tett a fejére, készített egy igazolványfotót, és aztán már csak nyomtatni kellett a megfelelő kártyák replikáit. A hamisítványok olyan tökéletesek voltak, hogy azokat csak egy rendőrségi laboratóriumban tudták volna leleplezni. Úgy gondolta, hogy még egy hivatalban se fogtak volna gyanút, nem még egy közúti ellenőrzésen. Éjfél után elindult, és nem találkozott rendőrrel. Senki se zavarta meg a hamvasztást és az ásást sem. Aztán egy megfelelő helyen felgyűjtotta a lopott kocsit, és a biciklin karikázott haza. Mire megvirradt, már otthon volt. Aztán alig két hónap alatt megírt egy borzasztó krimit, melyben olyan pontosan írta le a gyilkosságokat és boncolásokat, hogy nemcsak a kritikusok csodálkoztak rajta, de még a kórboncnokok is. A regény főszereplője egy olyan fiatal patológus volt, aki megunt a halottak boncolását, és élő embereket akart felnyitni, vagy ahogy ő mondta, operálni. Látni akarta, hogyan dobog a szív, hogyan mozog a gyomor, hogyan lüktet az agy. Gabi ekkor már olyan jól tudott németül, hogy maga készítette el a könyv német fordítását.

Amikor beküldte új kötetét a kiadónak, kijelentette, hogy egy ideig ne várjanak tőle újabb regényeket. Anélkül, hogy kilétét felfedte volna, megbízott egy fiatal ügyvédet, hogy menedzselje Bud Gabriel könyveinek további kiadásait. Ezután sokat töprengett, hogy mihez kezdjen az életével. Még csak a negyvenes éveiben járt, valamibe bele kellett vágnia. Az anyja és az apósa is meghalt közben, az anyósának megvoltak a maga milliói, így senkivel se kellett törődnie. Először arra gondolt, hogy bejárja a világot, de rájött, hogy őt nem a világ érdekli, csak az emberek. Meg az emberi testek. Nekem nem kell járnom a világot, jöjjenek csak hozzám az emberek. A házat eladta, a bécsi bankjában bejelentette, hogy több évig távol lesz, ne küldözgessenek semmilyen számlakivonatot. Szerzett egy hamis útlevelet, amellyel kiment Londonba, az ottani alvilágba, ahol mindig jól jön egy zugsebész. Ott aztán vett magának hamis papírokat Allan Briel névre, ami egyszerre emlékeztette őt Ellára és Gabrielre is. Hamar elterjedt a hír az alvilágban, hogy van egy pasas, akit kizártak az orvosi kamarából, de viszonylag olcsón, ám kiválóan operál. Hamarosán csak úgy emlegették őt: a „Sebész”. Nem volt ár-

jegyzéke, mindenki annyit adott, amennyit akart. Egy olcsó albérletben lakott, de a címét senkinek se árulta el. Több helyen dolgozott, hogy a zsaruk ne csaphassanak le a titkos műtőre, könnyebb esetekhez pedig házhoz ment. Egyszer maga is megsebesült, mert éppen egy magas rangú alvilági alak vakbelét operálta, amikor rajtuk ütöttek a rendőrök. A testőrök védték ugyan a főnököket, de a túlerővel szemben esélyük se volt. A főnök alvezére végzett magával, nem akart rendőrkézre kerülni. Gabinak a bal combja sérült meg, de nem ért ütőeret, hamar kiheverte. Még sántított egy kicsit, amikor újból munkába állt, hisz a kezének semmi baja nem volt. Olyan sok figurával és emberi sorssal ismerkedett meg néhány év alatt, hogy kénytelen volt venni egy laptopot, és feljegyezni a történeteit. Nem kezdett neki egy új regénynek, de biztos volt benne, hogy lesz annyi története, ami az élete végéig elég lesz, ha majd egyszer újra írni kezd.

Egyszer aztán megint személyesen is belekeveredett egy ügybe. Behoztak egy harmincon felüli, alacsony, telt idomú asszonyt, akit a férje egy veszekedés során megkéselt. Az volt az asszony szerencséje, hogy a szúrás nem volt mély, nem ért fontos szervet. Az asszonyt az öccse hozta be, aki egyszerűen azért nem vitte kórházba a nőt, mert nem volt betegbiztosítása. Az asszonnak néhány napig ott kellett volna maradnia a lazarettben, mert se haza, se magához nem vihette őt a testvére. Másnap reggel azonban beállított a férj, és pisztollyal hadonászva arra akarta kényszeríteni az asszonyt, hogy keljen fel és menjen vele haza. Inkább lőj fejbe, de nem megyek veled. Gabi nem hagyott neki gondolkodási időt, mert ő puffantotta le a férfit. Olyan világban élt, ahol szüksége volt egy pisztolyra, ami mindig a keze ügyében volt a műszeres táskájában. Most mi lesz, rémüldözött az asszony. Mi lenne, lőtt sebbel hozták be, megműtöttem, de nem élte túl a lövést. Átcipelte a férfit a másik szobába, ahol a műtőasztala volt, és munkához látott. Egy kis szerencsájuk volt, amikor először az asszony fivére állított be, hogy a húga hogyléte felől érdeklődjön. Gabinak megvoltak a fuvarosai, akik elszállították és likvidálták az olyan halottakat, akiknek nem volt hozzátartozójuk, vagy akiket senki se akart tisztességesen eltemetni. Csak fel kellett darabolni a holttestet, hogy beleférjen két nagyobb sporttáskába. Gabi tudta, hogy a nő öccsének nincs lakása, ezért a sógora zsebeiből kivette a lakáskulcsot és az autója kulcsait, majd a fiú kezébe nyomta. Jake, mostantól van kocsid, meg lakásod, mert a sógorod eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Akkor viszem Lidseyt is. Neki még maradnia kell, ápolásra van szüksége. Ne félj, majd én a gondját viselem. Gabi még aznap este magával vitte az asszonyt az eddig jól eltitkolt egyszobás lakásába. Majd én alszom a konyhában egy turistaágyon, jelentette ki, és az asszony nem tiltakozott. Gabinak nem tetszett a Lindsey név, hisz azt sok helyen csak férfiak használják. Mi lenne, ha egyszerűen Linnek szólítanálak? Én nem bánom. De nekem a Linda még jobban tetszene. Számodra lehetek Linda is. Tetszett Gabinak, vagyis Allannek nemcsak a Linda név, de az asszony is. Kiderült, hogy harmincnyolc éves, és van egy húszéves lánya, aki kiment Ausztráliába. Eleinte jól megvoltunk Martin-

nal, de amikor úgy öt éve tönkrement a kis költöztető cége, teljesen megváltozott. Elkezdett keményen inni, és bedurvult. Nyugodjon békében, mondta erre Gabi. Ámen, bólintott rá az asszony. Amikor Linda felépült, Gabi megkérdezte tőle, hogy kinek a nevében van a lakásuk. Martin nevében van minden. Akkor legyen minden az öcsédé. És velem mi lesz, nézett nagyot az asszony. Te itt maradsz velem. Már ha nem kívánczol el innen. Egyelőre nem. Akkor megegyeztünk. Tudsz autót vezetni? Hogyne tudnék. Akkor majd veszünk egy lefutott kocsit neked is.

Amikor aztán úgy másfél hónap múlva Linda bejelentette, hogy állapotos, Gabinak tágra nyílt a szeme. Ellával sose jártak utána, hogy tulajdonképpen miért is nem lehetett gyerekük, beletörődtek abba, hogy ez a sorsuk. Akkor ez is a sors döntése, hogy tőlem lesz gyereked. Linda még csak harmincnyolc, én meg már negyvennyolc vagyok. Nagyon elkomorodtál, ijedt meg Linda. Nem, csak végigfutottam az életemen, és arra gondoltam, hogy akkor három gyerekig meg se állunk. Itt akarsz felnevelni három gyereket, az alvilág sebészeként? Dehogy, csak mondd meg, hogy hol szeretnél élni. Londonból és Angliából mindenképpen el kell tűnnünk. Te hol éltél korábban? Bécsben, mondta Gabi, amiben nem sok lódítás volt. Ó, Bécsben szívesen élnék. Veszünk házat Bécsben is, meg valahol vidéken, hisz a gyerekeknek kell a falu is, nemcsak a város. Olyan sok pénzed van? Nem tudom pontosan, hogy mennyim van, nem számolom a millióimat, nevetett nagyot Gabi. Már nem is emlékezett rá, hogy mikor nevetett ekkorát utoljára.

Kopócs Tibor: *A Dunakanyar legendája*, golyóstollrajz, 2017